

[P. Munch.]

at gøre en nyttig Gerning. Jeg anerkender den højtærede Statsministers Evne til at forme Slagord, og den har han ogsaa vist ved denne Lejlighed. Men jeg tror at turde tilføje, at hverken han eller hans Hjælpere har haft den fornødne Evne til at omsætte disse Slagord i brugbar Lovsform. Derfor er Resultatet saa overmaade ringe som det Lovresultat, der nu rimeligvis i Løbet af kort Tid bliver vedtaget her i Tinget og derefter formodentlig ogsaa i det andet høje Ting.

Jeg haaber imidlertid, at af den Skæbne, som denne Sag har haft, og af de Erfaringer, som man vil komme til at gøre, naar man nu skal anvende dette i Livet, maa den højtærede Statsministers Venner drage Lære og Nytte med Hensyn til ordentlig Behandling af Lovgivningen. Og hvis det kunde være muligt, at den højtærede Statsministers Partifæller uddrog en saadan Lære deraf, har den Debat, vi har ført herom, dog i hvert Fald gjort nogen Nytte.

Schmidt: Det Lovforslag, der diskuteres her i Dag, har jo foreligget i en anden Form før. Den Gang stemte jeg imod, og jeg stemmer atter i Dag imod Lovforslaget i den nye redaktionelle Form, som jo giver det et mere upartisk Ansigt, end det har haft før. Jeg gør det af følgende Grunde.

Jeg ser paa dette Lovforslag som noget, der er upaakrævet af Situationen. Ikke, som om jeg vilde nægte, at der finder Misbrug Sted af den Magt, man ejer i Erhvervs-livet, baade fra den ene og den anden Side — jeg vil gerne understrege, at det gøres fra begge Sider —, men jeg kan ikke se, at man er værgeløs mod denne Tilstand, saaledes som Forholdene nu ligger. Man kan søge til Domstolene, man kan muligvis ogsaa danne nye Sammenslutninger til at varetage sine egne Interesser. Det forelagte Lovforslag er upaakrævet og har en negativ Tendens, en Tendens, som er skadelig i en Tid, hvor man skulde have sin hele Opmærksomhed henvendt paa at faa de Magter, som findes i Erhvervs-livet, til at forlige deres Interesser.

For det andet mener jeg, at Lovforslaget ikke blot er upaakrævet, men at det ogsaa vil virke skadeligt. Skadeligt, fordi det modvirker alle de positive og frugtbare Bestræbelser, der maa gaa ud paa at gøre de Magter, der har dannet sig i Erhvervs-livet ved Sammenslutninger, ikke blot til Kamporganer for deres Stand, men til

bærende Støtter for hele Samfundet, saaledes at de ogsaa virkelig føler sig ansvarlige overfor Samfundet. Og det er en klar Ting, at et Lovforslag som dette forstyrrer og modvirker disse rigtige Tendenser. Jeg skulde mene, at det i Grunden var en konservativ Opgave at virke i den Retning, og jeg maa sige, at jeg havde ventet, at det Lovforslag, som forleden blev forelagt fra konservativ Side, om Folkeforsikring, vilde have været et Forsøg i den Retning. Jeg har ikke fundet noget af det, jeg ventede i denne Forsikring, nemlig et Forsøg paa at gøre de Magter, vi har, til bærende Støtter ogsaa i en saadan Lov.

Jeg siger dette kun for at gøre det lidt tydeligere, hvorfor jeg er Modstander af dette Lovforslag. Jeg skal sige det kort endnu en Gang: Lovforslaget er upaakrævet, det er negativt, det er skadeligt.

Nygaard: Naar den høje Rigsdag skal beskæftige sig med et Spørgsmaal af en saa særegen Karakter som det, vi i Øjeblikket drøfter, rejser det Spørgsmaal sig uvilkaarlig: er en Lov af denne Art paakrævet? Og dernæst: er Lovens Indhold af den Art, at Retsstillingen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere bliver tydeligere, end den var før? Man maa besvare begge disse Spørgsmaal med et afgjort Nej. Denne Lov er ikke paakrævet. Det har jo vist sig, at man har kunnet ordne sig her i Landet uden at have en Lov af denne Art, og det har vist sig, at man fra Domstolenes Side har truffet Afgørelser — Afgørelser, hvori jeg ikke er enig med Domstolene, men man har dog truffet Afgørelser.

Den Sag, der vel sagtens i nogen Grad har pousseret Venstre frem til at være saa ivrigt for at faa et Lovresultat ud af Forslaget, er jo Kolindsund-Dommene. Efter at Kolindsund-Dommene var afsagt, kunde jeg meget vel have forstaaet, om Justitsministeren — ikke Handelsministeren, men Justitsministeren — havde rejst det Spørgsmaal: her er alligevel noget, der er forkert.

Der skete jo nemlig det, at Landsretten frikendte Fagorganisationerne, den Gang de var indklaget for Blokaden overfor Lodsejerne ved Kolindsund. Man siger i Dommen, at man finder det betænkeligt at fastslaa det, som Organisationerne har foretaget, som værende retsstridigt, og alene af den Grund maa man frikende Organisationerne. Imidlertid gik Sagen til Højesteret, og Højesteret kom til den stik modsatte Opfattelse, at der var forskellige Biomstændigheder i denne Sag, der kunde ses paa den